ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1900. Выдано 15. Лютого. Ч. II.

Ч. 12.

Ч. 108/орд.

О св. великôмъ постѣ.

Константинъ Чеховичъ

Божою Милостію и святого Апостольского Престола Благословенемъ

Епископъ Перемыскій, Самборскій и Сяноцкій,

Всечестному Духовеньству и Возлюбленымъ Вѣрнымъ Епархіи

Миръ и благословена о Господѣ!

Зближає ся, Возлюблені въ Христѣ, часъ важный, часъ великій и святый, часъ спасительный и повный ласкъ въ нашôмъ роцѣ церковнôмъ — часъ св. великого посту!

Вже кôлька тыжнѣвъ напередъ Церковь св. тая старанна, печалива Мати наша, приготовляє насъ до того „времени благопріятного“ до того „времени покаянія“; приготовляє насъ пѣніями своими при богослуженяхъ, євангеліями, читянями на св. Літургіи въ Недѣлѣ, щобы насъ, душѣ наші добре розположити, щобы приготовати рôлю на той часъ великого посту, въ котрôмъ мы всѣ маємъ богаті принести плоды для Христа Спасителя, богаті придбати собѣ скарбы для правдивôго нашого щастя, богаті позыскати собѣ заслуги для душь нашихъ несмертельныхъ найсвятѣйшою, найдорогоцѣннѣйшою кровію Спасителя нашого ôткупленыхъ.

„Приспѣ врéмѧ, дѹхóвныхъ подвигóвъ начáло, на дéмоны побѣ́да, всеорѹ́жное воздержáніе ѧ҆́нгелское благолѣ́піе, къ Бо́гѹ дерзновéніе: тѣ́мъ бо Мѡѷсе́й бы́стъ зижди́телю собесѣ́дникъ, и глáсъ неви́димо въ слѹ́хи прїѧ́тъ. Гсподи, тѣ́мъ сподо́би и нáсъ, поклони́тисѧ твои́мъ страстéмъ и свѧто́мѹ воскресéнїю, ѧ҆ко человѣколю́бецъ“. Спѣває Церковь св. о тôмъ часѣ. Такъ, Возлюблені, то часъ, въ котрôмъ мы маємъ духовні труды поносити, часъ, въ котрôмъ злыхъ духôвъ маємъ побѣджати, узброити ся воздержанємъ, украсити ся якъ Ангелы и приблизити ся до Бога. Мойсей черезъ воздержанє ставъ ся гô-

днымъ, що Господь Богъ съ нимъ говоривъ, и мы молимо Бога, щобысьмо гôдно могли поклонити ся св. страстемъ и св. воскресеню.

Тожь въ тôмъ часѣ святôмъ и великôмъ ôтзываю ся до Васъ Возлюбленй я, котрого провидѣніє Боже поставило пастыремъ Вашимъ и Епископомъ, котрый желавбымъ, щобы нѣ одна зъ тыхъ душъ, до моєи паствы належачихъ, не погибла, але щастє правдиве, щастє вѣчне позыскала, и прошу и взываю Васъ, щобы Вы той часъ великого посту добре выкористали, щобы часъ сей ставъ ся для Васъ въ самôй рѣчи „часомъ спасенія“.

Въ минувшôмъ роцѣ, промавляючи до Васъ о тôмъ часѣ, представивъ я Вамъ образъ родины христіяньскои, представивъ Вамъ, якою родины всѣ бути повиннй, щобы житє своє по христіяньски пережити могли, и тымъ способомъ забеспечили собѣ спокôй на тôмъ свѣтѣ а щастє вѣчне въ будучôмъ житю.

Надѣю ся, о Господѣ, що слова мои не прогомонѣли безъ пожитку, що они лишили слѣдъ по собѣ, що не въ одной родинѣ ихъ запамятано, розважано, не въ одной родинѣ пôсля тыхъ словъ жили, поступили въ добрôмъ и зôбрали собѣ значнй заслуги для житя за гробомъ.

Всѣ же родины христіяньски, разомъ зôбранй, творятъ одну велику, вспôльну родину, а тою єсть: св. Церковь Христова, Церковь католицка.

Тожь о той Церквѣ св. католицкой хочу я нынѣ до Васъ промовити.

Іисусъ Христосъ прыйшовши на той свѣтъ, голосивъ людемъ правду, Евангеліє своє святоє, и позыскавъ намъ ласку Божу. Щобы же всѣ люде, и тіи, котрй въ пôзнѣйшихъ часахъ ажь до кôнця свѣта жити будутъ, тую правду, тую науку Христову чути и участниками ласки, яку для людей позыскавъ, стати ся могли, установивъ свою Церковь. Апостоламъ своимъ и ихъ наслѣдникамъ наказавъ, щобы они єго науку всѣмъ людемъ голосили и єго ласку всѣмъ людемъ удѣляли.

„Шє́дшє ѹ҆́бо на҄учи́тє всѧ҄ ꙗ҆зы́ки, крєстѧ́щє и҆́хъ во и҆́мѧ Отца̀ и Сы́на и свѧта́го Дꙋ́ха: Оу҆ча́щє и҆́хъ блюстѝ всѧ҄, є҆ли̑ка заповѣ́дахъ ва́мъ“.

Идѣтъ и учѣтъ всѣ народы и крестѣтъ ихъ въ имя Отца и Сына и святого Духа, и учѣтъ ихъ щобы все тоє заховали, що я вамъ наказавъ.

Щобы же Апостолы той приказъ Христа выповнити були въ силѣ, зôславъ имъ Духа св., котрый ихъ просвѣтивъ, загрѣвъ до ихъ працѣ: проповѣданя Евангелія, и укрѣпивъ въ вѣрѣ.

И розôйшли ся Апостолы по свѣтѣ и зачали голосити правду Христову, Евангеліє св.

Народы слухали тои нови науки, переймали ся нею, вѣрили въ Христа, вѣрили въ св. Евангеліє, и щобы душѣ свои спасти, прыймали св. Крещеніє, ставали ся Христіянами. Де лише бôльше число людей приняло св. Крещеніє, повставали громады христіяньски, а ними управляли и рядили Апостолы. Управляли же и рядили Апостолы тыми громадами не зъ власнои власти и силы, але зъ власти и силы черезъ Іисуса Христа имъ удѣленои и въ имени Іисуса Христа.

И заразъ въ першихъ початкахъ Апостолы выконували тую власть, рядили громадами христіяньскими. Давали имъ законы и розпоряджения, устанавляли якъ въ Церквѣ и на молитвѣ заховати ся маютъ, упоминали провинившихъ ся, карали непослушныхъ, выключали зъ Церкви затвердѣлыхъ. Однакже Апостолôвъ було не много, число же громадъ взрастало що разъ бôльше такъ, що Апостолы не були въ можности самй управляти и рядити всѣми громадами христіяньскими.

Втоды то Апостолы посвячали Епископôвъ и устанавляли ихъ настоятелями Церквей, даючи имъ заразомъ власть, щобы и они могли побожныхъ, богобоязливыхъ мужôвъ высвячати на Епископôвъ.

Такъ кожда громада христіяньска мала свого Епископа, котрû проповѣдали слово Боже, удѣлювали св. Тайны, ôтправляли богослуженя. А и въ поодинокихъ громадахъ взмагало ся число вѣрныхъ, и громадъ христіяньскихъ повставало що разъ бôльше, не лише въ мѣстахъ але и по селахъ, длятого такъ Апостолы якъ и ихъ наслѣдники Епископы установляли для помочи своеи пресвитерôвъ, старшихъ, побожныхъ христіянъ, котрыхъ высвячали на священикôвъ, и тû священики зъ порученя и пôдъ надзоромъ свого Епископа проповѣдали св. Евангеліе, строили св. тайны и ôтправляли богослуженя.

Всѣ же громады христіяньскû стояли межи собою въ тѣсной звязы, вызнавали одну и тую саму вѣру, принимали тû самû св. тайны и всѣ разомъ становили одну велику громаду христіяньску пôдъ вспôльнымъ начальникомъ, пôдъ вспôльною головою св. Ап. Петромъ.

И тая одна вспôльна, велика громада христіяньска, котра стояла въ справахъ духовныхъ пôдъ верховодствомъ св. Петра называла ся: Церковь католицка, або однымъ словомъ: Церковь.

Наслѣдниками св. Апостолôвъ стали Епископы, наслѣдникомъ св. Ап. Петра, котрый бувъ Епископомъ Римскимъ, ставъ Епископъ Римскій, Папа Римскій; тожь Церковь св. католицка есть то громада, естъ зôбране всѣхъ вѣрныхъ христіянъ, котрû одну и тую саму вѣру вызнаютъ, однû и тû самû св. Тайны принимаютъ, и котра то громада христіяньска позôстае пôдъ вспôльною, верховною, видимою головою: Папою Римскимъ и пôдъ Епископами, котрû Папѣ Римскому пôдлягаютъ. Говоримо „видимою" головою. Бо есть и невидима голова Церкви св., а тою есть самъ Христосъ. Ôнъ учитъ насъ правды, ôнъ дае намъ ласку, ôнъ рядить своею Церквою, ôнъ порядкуе и провадитъ все въ Церквѣ.

Але Христосъ для насъ людей есть невидимый, видимый есть ôнъ лише въ небѣ. Мы люде его не видимо, не чуемо зъ его устъ, що намъ вѣровати належитъ, не чуемо зъ его устъ, якъ маемо жити, щобы до неба дôстати ся, щобы до него прыйти.

А Церковь потребуе и видимои головы. Якъ кожда родина мае свою голову ôтця родины, якъ кожде товариство, кожда громада, кождый край, кожда держава муситъ мати свою голову, свого начальника, котрый бы тымъ товариствомъ, тою громадою, тымъ краемъ, тою державою управлявъ, бо инакше не булобы ладу, — такъ и Церковь св. потребуе выдимои головы. Потребный есть ктось, ктобы Церквою управлявъ, котрого можна и видѣти и чути, котрый намъ може казати: то есть правдива наука Христа, въ тое маете вѣрити, тое маете робити и такъ маете жити, щобысьте могли бути правдивыми христіянами и прыйшли до неба.

Христосъ давъ своей Церквѣ таку видиму голову, а то установивъ одного зъ своихъ Апостолôвъ, а именно св. Ап. Петра видимою головою Церкви св. Именно Христосъ сказавъ до св. Ап. Петра: „Ты̀ є҆сѝ Пе́тръ, и҆ на се́мъ ка́мени созижду̀ це́рковь мою̀, и҆ врата̀ а҆́дова не ѡ҆долѣ́ютъ є҆́й. И дамъ тебѣ̀ ключи̑ ца́рствїѧ небе́снагѡ: и҆ є҆́же а҆́ще свѧ́жеши на землѝ, бу́детъ свѧ́зано на небесѣ́хъ: и҆ є҆́же а҆́ще разрѣши́ши на землѝ, бу́детъ разрѣшє́но на небесѣ́хъ". (Мат. 16, 18, 19)·

Слова тіи розумѣєте. А що они означають? Христосъ говорить: „Ты єси Петръ“ то значить камѣнь, скала. Тоє имя Христосъ надавъ тому Апостолови вже скорше. А теперь додає: „на тôмъ камени збудую Церковь мою, а ворота (т. з. силы) пекла єи непереможутъ“. Спаситель порôвнує Церковь зъ домомъ, будова дому розпочинає ся ôтъ основаня, ôтъ фундаменту. Ôтъ того фундаменту залежить сила и тревалôсть дому. Отже Петръ єстъ фундаментомъ, єсть каменемъ угольнымъ, а Церковь домомъ. Якъ фундаментъ єсть першимъ и конечнымъ въ домѣ, такъ Петръ єсть першимъ и конечнымъ въ Церквѣ, тымъ самымъ и найвысшимъ, котрый все въ купѣ держить, отже головою.

А дальше говорить Христосъ: „и дамъ тобѣ ключи царства небесного“. Кто має ключи дому, той має власть надъ домомъ, може той дôмъ отвирати або замыкати, людей до дому впускати або выключати. Такъ Петръ має повноту власти въ Церквѣ, може людей до нєи принимати, або выключати, єсть отже въ Церквѣ найвысшимъ.

А наконець каже Христосъ: „все, що звяжешь на земли, буде звязане и въ небѣ, а що розвяжешь на земли, буде розвязане и въ небѣ“. Кто звязаный, той не єсть вôльный, не може ити, де хоче. Єсли же звязаного розвяжу, то ôнъ може свобôдно порушати ся. А якъ часто люде суть звязанй! То що насъ вяже, то грѣхъ; грѣхъ перешкаджає намъ дôстати ся до неба. Якъ довго на насъ тяжить грѣхъ, або кара за грѣхъ, мы єи не спокутовали, не можемо прыйти до неба. И якужь власть одержавъ Петръ? Власть розвязовати. „Що розвяжешь на земли, буде розвязане въ небѣ“ т. з. „єсли ты людей ôтъ грѣхôвъ розрѣшишь, кары имъ опустишь, и Богъ въ небѣ имъ ôтпускає. Єсли же ты ихъ на земли ôтъ грѣхôвъ не увôльнишь, то и въ небѣ черезъ Бога не будуть имъ ôтпущенй“. Такъ видите, Возлюбленй, яку превелику власть дôставъ Петръ, надъ всѣми христіянами, надъ цѣлою Церквою. Єго мають всѣ слухати, ôнъ має рѣшати, чи люде прыйдуть до неба. Ôнъ отже єсть першій въ Церквѣ, єсть головою Церкви.

А по своимъ воскресенію сказавъ Христосъ до Петра: „Пасѝ а҆́гнцы моѧ̑, пасѝ ѻ҆́вцы моѧ̑“. Коли отже Христосъ мавъ тую землю опустити и вознести ся на небо, установляє Петра пастыремъ своєи паствы. Пастырь має своє стадо пасти, провадити, нимъ управляти, а овцы стада мають єго слухати. Тожь Христосъ, установляючи Петра пастыремъ свого стада, своєи Церкви, установивъ єго провôдникомъ и головою церкви. „Паси агнцы моя, паси овцы моя“ каже Христосъ. „Агнцы“ то молодй овцы, то означає вѣрныхъ, котрй пôдчиненй суть Епископамъ; „овцы“, то означає Отцѣвъ Церкви, Апостолôвъ и Епископôвъ, котрй прочихъ вѣрныхъ ведуть.

Всѣ они однако, агнцы и овцы, вѣрнй и Епископы, пôдчиненй Петрови, найвысшому пастыреви цѣлои Церкви.

И то разомъ взяте, вѣрнй съ священниками пôдъ руководствомъ Епископôвъ а найвысшою головою Папою Римскимъ становлять Церковь Христову, Церковь католицку. Всѣ вѣрнй разомъ взятй, котрй правдиву вѣру Христову вызнають, пôдъ проводомъ своихъ Епископôвъ а начальствомъ наслѣдника св. Петра, Папою Римскимъ, — то называє ся Церковь св. Видите отже той божественный початокъ Церкви, бо она основана черезъ божественного Спасителя и Господа нашого Іисуса Христа. Видите тую премудру организацію, той премудрый устрôй, той премудрый ладъ и порядокъ, якій Христосъ Церквѣ своєи лишивъ.

Апостоламъ своимъ пôдъ начальствомъ св. Петра лишивъ правду, лишивъ

свою науку, лишивъ свои св. Тайны, свои ласки и наказавъ имъ, щóбы они тую науку голосили, тіи св. тайны удѣляли, тіи ласки роздавали ажь до кôнця свѣта, перше самû а потôмъ черезъ своихъ наслѣдникôвъ, Епископôвъ пôдъ начальствомъ святѣйшого Отца Папы Римского.

Такъ було ôтъ часôвъ Апостольскихъ почавши, такъ єсть теперь, такъ буде ажь до кôнця свѣта, бо: „врата̀ а҆́дова не ѡ҆долѣ́ютъ є҆́й“.

Тая Церковь св. основана Іисусомъ Христомъ и выпосажена всѣми спасительными потрѣбными средствами, тая Церковь, котрôй ôнъ Духа свого св. зôславъ, выповняла, выповняє и выповняти буде свою задачу, наказану єй Христомъ, т. є. голосити правду, учити людей, удѣляти св. тайны, провадити душѣ до спасенія. Якъ красна, якъ величава, якъ добра тая мати наша, Церковь св. и яке щасте для насъ, що мы до неи належимо.

Она єсть непорочною обручницею Спасителя.

Якъ нареченый любить свою обручницю и съ нею лучить ся, такъ Христосъ любить свою Церковь и съ нею тѣсно злученый. И якъ нареченый украшає свою обручницю и дає єй участь въ своимъ маєтку, такъ Христосъ украсивъ свою обручницю, Церковь св. всѣми цнотами и ласками, вивѣновавъ єи даромъ Духа св. и даровавъ єй всѣ свои заслуги, всѣ незмѣримû скарбы своєи ласки. Якъ красною, якъ величавою єсть Церковь св., обручниця сына Божого, и якъ мы єи вже зъ тои однои причины любити и почитати повиннû! Якъ малою була въ початкахъ Церковь св. Дванайцять убогихъ рыбакôвъ и не велике число ученикôвъ мали свѣтъ навернути. Але силою и опѣкую божественного свого основателя росла и взмагала ся скоро а скоро. Поганьска держава римска, котра надъ свѣтомъ пановала, старала ся всѣми силами выгубити немногихъ христіянъ. Але о чудо! Кровь мученикôвъ стає ся сѣменемъ новыхъ христіянъ, помимо найстрашнѣйшихъ переслѣдовань число христіянъ взрастає що разъ бôльше и бôльше, поганьска велика, можна держава упадає скоро и Церковь Христова розширяє ся що разъ бôльше и бôльше, и нинѣ нема кутика землѣ, дебы яснû лучû євангелія св. недôйшли, дебы небуло членôвъ єдинои, святои, соборнои и апостольскои Церкви.

И всѣхъ своихъ вѣрныхъ, де небудь мешкалибы, до якого будь народу належалибы, однаковою а щирою и печаливою любовію она обнимає, якъ найлѣпша мати свои любимû дѣти. Ôтъ хвилѣ, коли прийме черезъ св. Тайну крещеня нового члена до себе, сердечною отачає его опѣкою и старає ся о его щасте, о его спасенє. Учить правды, учить вѣры св. и показує дорогу, щобы и туть на земли знайти спокôй и задоволенє, яке лише чиста совѣсть дати може, и въ вѣчности осягнути щастя.

Коли зблудить христіянинъ зъ правои дороги, Церковь св. упоминає и учить, щобы заблудившій повернувъ на дорогу просту, въ тайнѣ покаянія ôтпускає грѣхи и кормить найсвятѣйшою тайною евхаристіи, тѣломъ и кровію Христовою, щобы покрѣпленый тымъ хлѣбомъ небеснымъ христіянинъ, взбогаченый ласкою Божою тымъ успѣшнѣйше мôгъ бороти ся противъ злого.

Коли прийде слабôсть на человѣка, Церковь знову удѣляє єму ласки свои св. тайнами и молитвами. И умершого христіянина пращає молитвою и ôтпроваджає до гробу его тѣло. А навѣтъ коли тоє тѣло съ часомъ въ порохъ и землю перемѣнитъ ся, Церковь не забуває о своихъ дѣтяхъ, але въ молитвахъ своихъ и при безкровныхъ жертвахъ своихъ молитъ ся за всѣхъ въ вѣрѣ и надеждѣ воскресенія усопшихъ христіянахъ.

Бо всѣ вѣрни̂ суть наслѣдниками вѣчнои славы въ царствѣ небесно̂мъ и дѣтьми тои св. Церкви Христовои, всѣ межи собою братами, всѣхъ ихъ Церковь ро̂вною любовiю обнимає, и жадає о̂тъ нихъ, щобы яко братя межи собою любили ся, взаимно собѣ помагали такъ въ потребахъ дочасныхъ якъ и вѣчныхъ, всѣ взаимно за себе молили ся. Любовь тую вложивъ Христосъ яко заповѣдь, яко конечный обовязокъ на своихъ вѣрныхъ, о той любови въ многихъ мѣсцяхъ св. Євангелія говорить. А особенно передъ своими страстями: „Заповѣдь новую даю вамъ, да любите другъ друга: якоже возлюбихъ вы, да и вы любите себе. О семъ разумѣютъ вси, яко мои ученицы есте, аще любовь имате между собою“. Іоаннъ 15, 34, 35.

И той законъ Христовъ, той законъ любови, перемѣнивъ свѣтъ. Упало нево̂льництво давныхъ часо̂въ, устало право мести, яке въ старо̂мъ завѣтѣ пановало, наставъ законъ новый, законъ Христа, законъ любови, котрый здѣлавъ всѣхъ людей братьми, котрый наказуе любовь, дароване уразъ, помагане собѣ взаимне.

Видите отже зъ того, Возлюблени̂, що Церковь св. єсть основана черезъ Христа, має протоє божественный початокъ, що Церковь черезъ Христа отримала сво̂й устро̂й, сво̂й ладъ и порядокъ, що Церковь має насъ провадити до неба и въ той цѣли отримала о̂тъ Христа Господа средства ласкъ, абы ихъ вѣрнымъ удѣляти и тымъ способомъ тымже вступъ до неба позыскати, що Церковь єсть нашою найлѣпшою, старанною, печаливою матерею.

Якижь суть наши̂ обовязки взглядомъ Церкви, взглядомъ тои нашои матери, котра о насъ таки̂ староня маь? Що намъ належить робити? Мы повинни̂ науку, котру Церковь намъ голосить, а то єсть откровене Боже, вѣрити; мы повинни̂ заповѣди яки̂ она намъ подає выповняти; мы повинни̂ тіи средства благодати, котри Христосъ єй передавъ, т. є. святи̂ тайны, уживати, ихъ принимати.

Бо кто хоче прыйти до неба, мусить вѣрити тоє, що Богъ обявивъ, а тоє учить Церковь, бо Богъ Церквѣ тую услугу передавъ. Отже кто хоче прыйти до неба, мусить вѣрити тоє, що Церковь учить.

Дальше, кто хоче прыйти до неба мусить заховувати тоє, що Церковь наказуе; бо Церковь подає намъ заповѣди Божи̂ и взываєдо ихъ выповняня.

Наконець кто хоче прыйти до неба, мусить принимати тіи средства ласкъ, тіи св. сакрамента, котри̂ Христосъ установивъ. А Христосъ передавъ ихъ Церквѣ, отже всѣ вѣрни̂ маютъ ихъ о̂тъ Церкви принимати.

И щобы Церкви слухати, тоє Христосъ выразно наказавъ. О тыхъ, котри̂ Церкви неслухають, говорить Христосъ: Аще церковь преслушаетъ, буди тебѣ якоже язычникъ и мытарь“. Кто неслухаe Церкви, того Христосъ каже уважати яко поганина и явногрѣшника.

Погане не могуть порядочнымъ способомъ прыйти до неба. Явни̂, публични̂ грѣшники, котри̂ явно переступаютъ заповѣди Божи̂, грѣхи смертельни̂ поповняють, такожь не могуть прыйти до неба, єсли въ своихъ грѣхахъ позо̂стають, не поправлятъ ся и здѣлають покуты.

Тожь выразно тыми словами Христосъ каже, що кто Церкви не слухає, той властиво до Церкви вже не належить. А прецѣнь помимо того, що рѣчь тая такъ ясна, суть въ тыхъ часахъ люде, котри̂ Церкви не слухаютъ. Повстаютъ насупротивъ порядку, Богомъ установленого, повстають насупротивъ своихъ духовныхъ, священико̂въ и Епископо̂въ, неслухаютъ науки Церкви, незаховуютъ заповѣдей, черезъ Церковь имъ голошеныхъ, залишаютъ св. Тайны и въ заслѣпленю своимъ затрачуютъ правдиву вѣру, а черезъ тоє стягаютъ на себе въ то̂мъ житю

несупокôй, бо немаютъ чистои совѣсти, и тратятъ на всегда щастє вѣчне, спасеніє душѣ своєи безсмертнои,

Тожь въ тôмъ часѣ святôмъ, въ часѣ святого великого посту молю васъ горячо и взываю Возлюбленії мои діецезане, розважайте докладно тоє, що вамъ нынѣшнымъ моимъ посланємъ пригадую.

Вы єсьте членами Церкви св. и хочете бути єи вѣрными сынами; вы вѣрите въ Бога, въ безсмертнôсть душь вашихъ и хочете прийти до неба; — тожь всѣхъ васъ, безъ рôжницѣ стану и вѣку, ученыхъ и неученыхъ, богатыхъ и убогихъ, старшихъ и молодшихъ взываю: слухайте матери своєи, Церкви св. слухайте науки яку вамъ голоситъ, бо тую науку лишивъ Христосъ Господь, выповняйте заповѣди, якії Церковь голосить, бо то суть заповѣди Божії, принимайте св. тайны якії церковь удѣляє, бо тії тайны установивъ Іисусъ Христосъ.

А єслибы вы въ дечôмъ зъ тыхъ вашихъ обовязкôвъ христіяньскихъ залишили ся, то послухаймо голосу Церкви св. въ тôмъ теперѣшнôмъ часѣ святого великого поста: „Ѡчистимъ себе братіє отъ всякіѧ скверны плоти и дꙋха, свѣщы дꙋшъ нашихъ просвѣтимъ нищелюбіємъ, не снѣдающе дрꙋгъ дрꙋга ѡклеветаніємъ: приспѣ бо времѧ, єгда женихъ пріидетъ, всѣмъ воздати по дѣлѡмъ ихъ“.

Очистѣмъ ся, братя, ôтъ всего нечистого, ôтъ всего недоброго, такъ на тѣлѣ, якъ на душѣ. Розпалѣмъ въ собѣ любовь, помагаймо бѣднымъ, будьмо добрыми однї для другихъ, не робѣмъ ближнимъ кривды обмовою. Бо приходить часъ коли женихъ має прийте, Христосъ Спаситель, котрый всѣмъ має заплатити пôсля ихъ дѣлъ.

Заховуймо пôстъ, бо такъ Церковь наказує, молѣмъ ся горячо и частѣйше, очистѣмъ нашї душѣ щирою сповѣдею, скрѣпѣмъ въ нашихъ серцяхъ любовь и послушеньство до Церкви святои, любовь до ближныхъ нашихъ, и приготовляймо ся до свѣтлого воскресенія.

Благодать Господа нашого Іисуса Христа съ всѣми вами. Аминь.

Дано въ Перемышли при Нашôмъ престольнôмъ Храмѣ Рождества св. Іоанна Крестителя въ день пренесеня мощей во святыхъ Отца нашого Іоанна Златоустого 27. Сѣчня (8. Лютого) 1900.

КОНСТАНТИНЪ, Епископъ.

Поручає ся Всечестному Духовеньству повысшій листъ пастирскій оголосити вмѣсто проповѣди въ Недѣлю мясопустну, евентуально Сыропустну. Въ парохіяхъ до котрыхъ дочернї церкви належатъ, має ся той листъ пастирскій въ кождой церкви оголосити.

ОО. Катихиты школъ середныхъ и выдѣловыхъ маютъ той листъ молодѣжи шкôльной вмѣсто ексорты въ Недѣлю Сыропустну прочитати, а въ школахъ народныхъ ôтповѣдну ексорту выголосити.

Що до захованя посту, поручаємъ благоразумно поучити вѣрныхъ о приписахъ въ тôмъ взглядѣ оголошеныхъ на Синодѣ діецезальнôмъ въ Перемышли въ роцѣ 1898, то єсть о ухвалахъ Синоду провинціонального Львôвского зъ року 1891. Гдебы однакожь заходила дуже важна потреба дальше идучого разрѣшеня вôдъ посту, то удѣляємъ тои власти Всч. Духовеньству, на що особенно звертаємъ увагу Всч. ОО. Катихитôвъ, щобы вôдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѣвъ

и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ разрѣшеня вôдъ посту що до молитовъ заховати правило Синоду пров. Львôвского.

Рôвночасно позваляємъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ надъ 2.000 душь розпочинати св. Сповѣдь пасхальну вôдъ 1. Понедѣлка, а въ парохіяхъ низше 2.000 душь вôдъ 3. Понедѣлка св. великого посту. Сповѣдь пасхальна кôнчить ся зъ днемъ празника Вознесеня Господня.

Заразомъ удѣляємъ власть на часъ св. вел. посту разрѣшати вôдъ грѣхôвъ власти Нашой задержаныхъ, кромѣ 1) умысне человѣкоубійство и 2) согнаня чоловѣческого плода (secuto effectu).

Кромѣ того силою власти вôдъ св. апостольского Престола на пятилѣтє Намъ удѣленои, удѣляємъ власть, всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ треваня сповѣди пасхальной, привертати каючимъ ся утрачене право, petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum consanguinea vel consanguineo sive in primo sive in secundo gradu suae uxoris, respective sui mariti, що дѣяти ся маε въ слѣдуючій спосôбъ. По выголошеню формы разрѣшеня св. Тайны Покаянія, (а звертаємъ увагу Всч. О. Сповѣдникôвъ, що форма разрѣшеня маε докладно высказати ся при каждôмъ сповѣдаючôмъ ся, иначе кающій ся не одержавъ разрѣшеня 1) маε ся сказати: „Кромѣ того властію Преосвященному Епископу . . . . удѣленою, а менѣ отпорученою, привертаю тобѣ право довгъ супружескій вôдъ свого мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плотскій съ сродною (съ сроднымъ) жены твоеи (мужа твоεго) поповненый утративъ єсь. Въ имя Отца и Сына и святого Духа Аминь."

Вѣдома Намъ праця возлюбленного нашого Духовеньства, знана Намъ побожнôсть и привязанє нашого народа до св. нашой Церкви, въ чимъ заслуга Нашого Духовеньства, то однакъ слѣдячи нынѣшнѝ ворожѝ напрямы противъ Церкви и всякои власти, звертаємъ ся до Васъ, Всч. Отцы и возлюбленнѝ въ Христѣ братя и сыны съ горячимъ зазывомъ, щобы Вы въ почутю высокои на Васъ тяжачои задачи и отвѣчальности въ тôмъ св. великôмъ постѣ съ подвоεною ревностію приступили до працѣ надъ повѣреною Вамъ паствою. Вôдправляючи якъ найточнѣйше великопостнѝ богослуженя, розполагаючи парохіянъ Вашихъ до роздумованя надъ цѣлею чоловѣка; розмышляючи надъ страстями Спасителя нашого, загріεте серця вѣрныхъ до любви Бога, слухаючи съ пожертвованемъ, терпеливостію и вôтцѣвскою любовію сповѣди вѣрныхъ наклоните ихъ волю до вôтверненя ся ôтъ злого а вытреваня въ добрôмъ; привернете же имъ утрачену благодать, привернете имъ спокôй серця и отворите имъ брамы царства небесного. Тымъ окажете, що Вы правдивыми пастырями Вашого стада, що любите Вашь народъ.

Ôтъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 8. Лютого 1900.

Ч. 13. Ч. 114/орд.

О грѣхахъ задержаныхъ.

Подаєся до вѣдомости Вчс. Духовеньства, що въ Нашой Епархіи слѣду-чій грѣхи суть Намъ застережені:

1) добровôльне чоловѣкоубѣйство;
2) побитє ôтця або матери, ôтчима або мачохи;
3) кровосмѣшенє въ першôмъ степени сродства або повиноватсва;
4) зôгнанє плода, если то наступило;
5) скотоложство;
6) сповѣдь передъ священникомъ съ Римскою Церквою несоединенымъ;
7) грѣхъ тѣлесный съ жидами обого пола и мамченє у жидôвъ;
8) добровôльне пôдпаленє будынкôвъ, навѣть, коли пожаръ не наступивъ;
9) зломанє обѣта воздержаня ôтъ горячихъ напиткôвъ.

До до тыхъ грѣхôвъ задержаныхъ постановляємъ:

1) дѣти до 12 року житя укôнченого не пôдлягаютъ задержаню;

2) кождый сповѣдникъ апробованый въ Нашой епархіи може розрѣшати:

а) хорыхъ, котрі маютъ приняти св. причастіє, хотяйбы зъ самои побожности;

б) женихôвъ передъ вѣнчанємъ, если вже короткій часъ до вѣнчаня;

в) тымъ, що выбираютъ ся въ далеку подорожь або до службы войсковои;

г) тымъ сповѣдаючимся, котрымъ ôтложенє розрѣшеня грозитъ дѣйстно утратою доброи славы.

3) Кромѣ того удѣляємъ власть розрѣшати ôтъ грѣхôвъ задержаныхъ, иявши: добвовôльне человѣкоубѣйство и зôгнанє плода, слѣдуючимъ священикамъ:

а) соборнымъ и почетнымъ крилошанамъ Нашои Капітулы;

б) деканамъ на часъ треваня ихъ уряду деканьского;

в) сповѣдникамъ, котрі слухаютъ св. сповѣди въ Церквахъ, надѣленыхъ св. Ап. Престоломъ ôтпустомъ, або въ часѣ міссій духовныхъ.

Тымъ остатнымъ еще на пять днѣвъ по скôнченой міссіи.

Власти тои субделеговати не можна, єсть то право чисто особисте.

Дальше видимося споводоваными пригадати всѣмъ ОО. сповѣдникамъ, що грѣхъ тѣлесный поповненый съ кревными мужа або жены въ І. и II. степени потягає за собою утрату права жадати довгъ супружій, а о власть, тоє право привернути, треба окремо просити, если тая власть не єсть отпоручена на якій часъ, якъ теперъ на великій пôстъ.

На конецъ освѣдчаємъ, що крôмъ наведеныхъ и Нами писемно удѣленыхъ всѣ инні власти въ тôмъ взглядѣ до теперъ посѣдані устаютъ.

Вcч. ОО. Настоятелѣвъ деканатôвъ взываємъ, щобы нинѣшнє розпорядженє здѣлали предметомъ розправы на найблизшôмъ соборчику.

Вcч. ОО. Душпастырямъ пригадуємъ, що нарôдъ о грѣхахъ задержаныхъ повиненъ бути поученый.

Ôтъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 7. Лютого 1900.

† **Константинъ,** Епископъ.

Ч. 525.

О духовныхъ реколекціяхъ.

Ч 14.

Реколекціи духовни̂ для Священикôвъ уряджени̂ будутъ въ Монаст[ирі]
ОО. Василіянъ въ Добромили, почавши ôтъ Понедѣлка вечеръ дня 5. марта н.
с. р. ажь до 8. марта включно.

Условія ти̂ сами̂, що и попередныхъ лѣтъ (зри Вѣстникъ 1897, Ч. II.
16). Всечестнѣйшій Отецъ Настоятель дає 4 интенціи богослужебни̂.

Горячо взываєся ся прото Всч. Отцѣвъ, щобы якъ начисленнѣйше користа[ли]
зъ душеспасительныхъ упражнень, обновили ся духовно, покрѣпили ся до дальш[ои]
працѣ, вглянувши въ свою совѣсть и очистивши ся въ св. сповѣди ôтъ скве[рны]
житейскихъ.

О приѣздѣ належитъ завчасно писемно повѣдомити Всч. О. Настояте[ля]
Монастиря.

Ôтъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 7. Лютого 1900.

Ч. 515.

О Вѣстнику богословскôмъ.

Ч. 15.

Ôтъ року 1871, коли покôйный, неотжалованой памяти, великій труж[е]-
никъ на ниві нашой Церкви Д-ръ Сильвестеръ Кардиналъ Сембратовичь, то[й]
єще професоръ на ц. к. Всеучилищи Львôвскôмъ, при содѣйствіи ученыхъ и т[ру]-
долюбивыхъ мужôвъ церковныхъ именно же бл. п. Д-ра Юліяна Пелеша, бл.
Алексія Тороньского, Д-ра Кл. Сарницкого и Д-ра Іосифа Мильницкого, — зас[но]-
вавъ часопись церковну „Рускій Сіонъ", розбудило ся житє духове мѣжь В[се]
Духовеньствомъ въ Галичинѣ. Кождый Священникъ уважавъ собѣ святымъ о[бо]-
вязкомъ, часопись тую предплачувати и пильно читати, а многи̂ спѣшили нау[ко]-
выми працями и дописами съ обсягу нивы церковнои часопись „свою" богати[ти].

Коли пôзнѣйше Основатель того спасительного руху умертвенного по [во]-
ли Божой въ Церквѣ нашой найвысше занявъ мѣстце, переходила часопись це[р]-
ковна въ други̂ опытни̂ руки, и прибрала инну назву „Душпастырь", все одна[к]
була она осередкомъ житя духового Священникôвъ, що яко учени̂, — пропов[ѣ]-
дники, катихиты и душпастырѣ народа руского, высоко цѣнили своє достоиньст[во]
и въ великôй громадѣ священьства католицкого заявляли рускимъ словомъ си[лу]
и красу свого житя духового.

Черезъ ти̂ часописи розбудженый духъ працѣ на рускôй нивѣ богосл[ов]-
скôй выдавъ прекрасни̂ плоды въ розличныхъ науково-богословскихъ сочиненія[хъ]
Впр. о. Д-ра І. Комарницкого критични̂ „Поясненя Євангелій", Впр. о. Д-ра
Сарницкого многи̂ дѣла естетичного содержаня, вразъ съ другими молодыми т[ру]-
женниками въ виноградѣ Христовôмъ Монахами Чина св. Василія Вел. на той
нивѣ (якъ „Місіонарь") выдаваными въ ихъ печатни въ Жовквѣ, Всч. Д-ра
Мѣльницкого критични̂ „житєписи Святыхъ", Всч. о. І. Гмитрика и Всч. о. Є. [Ла]-
зара такожь житєписи Святыхъ, Всв. Д-ра І. Бартошевского „Проповѣди", и др[уги̂]
письма, Всч. о. Льва Джулыньского „Книжочки міссійни̂", Всч. о. А. Долиньск[ого]
„Наука вѣры и обычаѣвъ", и другихъ свѣтлыхъ и трудолюбивыхъ Священник[ôвъ]

орадично появляючӣ ся проповѣди, въ послѣднихъ же лѣтахъ цѣннӣ працѣ Впр. Пралата Бачиньского „Библіотека Богословска“ и Вссв. о. Д-ра Бартошевского вяте письмо стар. и нового завѣта съ поясненями“.

Но кромѣ тыхъ працъ науковыхъ и духовно аскетичныхъ, зъ пересталъ выдавництва „Душпастыря“ яко часопись, въ котрôй вымѣны гадокъ на тега богословскӣ лучила все Священьство руске, католицке въ одну майже духову. Зъ упадкомъ часописи, задачею котрои есть познакомлювати Священьство наше духовымъ рухомъ прочихъ католическихъ духовныхъ, и выступати въ оборонѣ роженыхъ правдъ вѣры, норовственности и Божеского суспôльного ладу, критимъ розборомъ статей якӣ часто въ періодичнôй прасѣ и письмахъ иншого намy умы суспôльности рускои мовъ потопъ заливаютъ, отъ якогось часу уже овкла тая звучна, животна струна, безъ звуку котрои нѣякій нарôдъ, нѣяка спôльность обôйтися не може; и стало на тôмъ, що можна бы подозрѣвати що ященьство руске часописи богословскои не хоче.

Но на щастє такъ не єсть. Суспôльнôсть жива мовчати не гôдна. Она и хово працює и сполученя своєи духовои працѣ шукає.

Всч. Духовеньство руске найшло мѣжь собою людей, що цѣнячи высоко вôй богословскои працѣ и стороженя правдъ вѣчныхъ супротивъ напору „вратъ овыхъ“, рѣшили ся засновати нове періодичне письмо богословске пôдъ написею: огословскій Вѣстникъ“ квартальникъ богословскій выходити маючій 4 разы въ цѣ въ объемѣ трехъ аркушôвъ за рôчною предплатою 4 коронъ.

Програму сего „Вѣстника“ высказує I. выпускъ за р. 1900 находячій ся рукахъ Всч. Духовеньства (черезъ Редакцію высланый) словами: Що до промы сеи часописи, то злишно широко розводитись. Пôднесемо лишь коротко, що первôй линіи будемо старати ся облегчити братямъ трудячимъ ся въ вертограХристовôмъ, ихъ тяжку задачу черезъ постоянне знакомлене ихъ зъ найновѣйми дѣлами богословскои литературы, выслѣдами богословскои науки и о скôлько се тѣснӣ рамы нашои часописи позволятъ — съ рухомъ въ области церковнолигійного житя. Но такъ якъ Духовеньство наше єсть въ шкôльництвѣ дуже жнымъ чинникомъ, бо въ его рукахъ почиває религійно-моральне выховане модого поколѣня, а тымъ самымъ и пôдвалины будучности нашого народа, то хомо дальше звертати пильну увагу на пытаня образованя и выхованя молодежи дусѣ вѣры Христовои и подавати критичнӣ справозданя о дѣлахъ и шкôльныхъ дручникахъ въ области религіи.

Понеже вкôнци до высокихъ задачь нашого Духовеньства належитъ почати свои силы не лишь справамъ Церкви въ єи, що такъ скажемо, безпосердмъ житю, але такожь боронити єи засадъ вѣры и моральности на всѣхъ прочихъ оявахъ публичного житя, где тымъ засадамъ грозить яке нибудь небезпеченьство, не можемъ съ рôвнодушіємъ ôтноситись до тыхъ плодôвъ свѣтскои литературы, грӣ розпростороняючи розличного рода ложнӣ доктрины, вносятъ отрую въ надный организмъ, тымъ бôльше, що попадаютъ они не лишь въ руки старшихъ, не рѣдко въ руки недосвѣдченои и легковѣрнои молодежи. Тому то поставили і собѣ такожь за задачу, пôддавати того рода словеснӣ плоды, безсторонной справедливôй критицѣ и оказувати ихъ шкôдливôсть.

„Руководячись основною мислію, що царство Боже, яко сила стояча сше понадъ всѣ земнӣ силы, єсть одинокимъ жереломъ правдивого житя и що о отверте для всѣхъ а головнымъ средствомъ до осягненя его служить вѣра

и любовь, маємо надѣю, що предпринятый нами трудъ не остане безслѣднымъ д… духово-просвѣтнои дѣяльности нашихъ душпастырôвъ, проповѣдникôвъ и катехитô… и зъ тою надѣєю поручаємо „Богословскій Вѣстникъ" благосклонности и покро… тельству ВЧ. ОО. Собратій".

Оцѣняючи высоку хосенность и доконечну потребу для добра Церкви … высше наведеного рода выдавництва, Еп. Ординаріятъ взыває симъ всѣхъ В… О. Душпастырôвъ, щобы якъ зъ однои стороны предплачували свою часопись „Б… гословскій Вѣстникъ" (Редакція Львôвъ пл. св. Юра ч. 5) такъ неменше: щоб… способнѣйшй зъ нихъ науковыми працями спомагали редакцію сеи доконечно п… требнои часописи.

Всч. Отцы Деканы при визитаціяхъ декан. обовязанй будутъ слѣдити … выконанємъ що ино сказаного, и въ справозданяхъ своихъ завѣдомляти Еп. Ор… наріятъ о духово-литературнôмъ руху пôдчиненого собѣ Всч Духовеньства. … такои бо дѣятельности Всч. Клира Еп. Ординаріятъ надѣє ся въ Бозѣ найбô… шихъ успѣхôвъ въ дѣлѣ Царства Божого, св. Церкви, въ нинѣшнє „лютоє врем…

Ôтъ Еп. Ординаріята.

Перемышль дня 8. Лютого 1900.

Ч. 51.

Жертвы Высокопреосвящ. Кvръ Юліяна.

Ч. 16.

Ихъ Высоке Преосвященьство Митрополитъ Кvръ Юліянъ Куиловс… жертвовали слѣдуючй великодушнй, правдиво княжй дары:

1) на будову Церкви въ Конюшкахъ королевскихъ 3000 зл.

2) на будову Церкви въ Рускомъ селѣ 3000 зл.

3) на украшенє Церкви въ Горожаннѣ велик. 1000 зл.

4) „ „ „ въ Чайковичахъ 1000 зл.

5) „ „ „ въ Колбаєвичахъ 1000 зл.

Примѣчає ся, що давнѣйше зволили Высокопреосвященный слѣдуючи в… ликодушнй жертвы удѣлити:

1) Въ р. 1895 на будову Церкви въ Конюшкахъ 3000 зл., котру то к… ту вже выдано дотычному Всч. о. парохови, а жертва тая уможливила розпоча… будовы новои, мурованои Церкви тамже.

2) Въ мѣсяци сѣчню 1899 на будову новои Церкви въ Рускôмъ се… 3000 злр.

Зъ глубины серця перенятого вдячностію, подяковали мы Высокопреос… щенному великодушному Благодѣтелеви за тй княжй дары, и молимо Бога, що… удѣлявъ Высокопреосвященному обильно своихъ благодатей и удержовавъ Ихъ … крѣпкôмъ здоровю многая лѣта!

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 6. Лютого 1900.

Ч. 17. Ч. 7492/99

Въ справѣ свѣдоцтвъ метрикальныхъ выдаваныхъ выходячимъ парохіянамъ на Угорщину.

Позаякъ дуже часто заходятъ случаѣ, що вѣрнѝ гр. кат. обряда, особли во зъ пограничныхъ съ Угорщиною парохій, на роботу до Угорщины выходятъ и тамъ свои дѣти крестити даютъ, вѣнчаютъ ся и иншѝ религійнѝ потребы заспокоюютъ и зъ оттамъ свѣдоцтва довершеного дѣйства лише отъ цивільныхъ урядовъ метрикальныхъ приносятъ, котрѝ не даютъ достаточнои поруки и певности, чи дотычна особа задосытъ учинила такожь приписамъ св. катол. Церкви, поручаѥ ся Прч. Урядамъ парохіяльнымъ тыхъ сторонъ, де така часова еміграція на Угорщину маѥ мѣсце, оповѣстити своимъ парохіянамъ, щобы въ случаяхъ, повысше наведеныхъ постарали ся о свѣдоцтва довершеного дѣйствя не лише отъ цивільного уряду метрикального, але такожь отъ катол. священика, котрый священнодѣйствѥ совершивъ и щобы тіиже свѣдоцтва за поворотомъ до краю свому Урядови парохіяльному до зарегістрованя предкладали.

От ъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 29. Сѣчня 1900.

Ч. 18. Ч. 394.

О консерваторахъ для Галичины.

Подаѥсь до вѣдомости Всч. Духовеньства що для Галичины на р. 1900 именованѝ суть слѣдуючѝ консерваторы: Бильчевскій Іосифъ Дръ ц. к. професоръ універ., членъ Рады школ. краѥвои во Львовѣ, для повѣтовъ II. Бобрка, Долина, Дрогобычь, Рогатынъ, Рудки, Самборъ, Старый Самборъ, Стрый, Турка и Жыдачовъ, именованый в Мин. дня 26. сѣчня 1899. Ч. 939.

Болозъ Антоневичь, Дръ філ., професоръ універ. во Львовѣ для мѣста и повѣта Львовского, им. 26. сѣчня 1899. Ч. 939.

Цвиклиньскій Людвикъ, Дръ філь., ц. к. совѣтникъ двору и проф. універ. во Львовѣ для повѣта I. Бобрка, Долина, Дрогобычь, Калушь, Рогатынъ, Рудки, Самборъ, Старый Самборъ, Станиславовъ, Стрый, Турка и Жидачовъ отъ р. 1887, на ново им 15. лютого 1897. Ч. 2454.

Демытрикевичь Володимиръ Дръ. членъ цѣсар. Академіи вѣдомостей въ Краковѣ для повѣтовъ II. Бохня, Бжеско, Домброва, Кольбушова, Мелецъ, Ниско, Пильзно, Ропчицѣ, Решовъ, Тарнобжегъ и Тарновъ отъ р. 1891, знову им. 3. Липня 1896. Ч. 15937.

Дыдыньскій Маріянъ, рыцарь, властитель зем. посѣлостей и посолъ до Сойму краевого въ Раціборску для повѣтовъ II. Біяла, Бохня, Бжеско, Хжановъ, Грыбовъ, Краковъ, Лиманова, Мисленичи, Новый Сончь, Новый Торгъ, Вадовицѣ, Вѣличка, Живецъ, Подгоре и мѣсто Краковъ, им. 21. марта 1895. Ч. 4953.

Дѣдушицкій Войтѣхъ графъ, Дръ філ. и ц. к. дѣйстный тайный совѣтникъ, посолъ до думы державнои и властитель земскихъ посѣлостей для повѣтовъ II. Богородчаны, Борщовъ, Городенка, Калушь, Коломыя, Косовъ, Надворна, Печинѣжинъ, Снятынъ, Станиславовъ, Товмачь, Залѣщики отъ р. 1879, знову выбраный дня 15. Лютого 1897. Ч. 2154.

Финкель Людвикъ Дръ, ц. к. профессоръ унів. во Львовѣ, для повѣта II. Броды, Бережаны, Бучачь, Чортковъ, Гусятинъ, Подгайцѣ, Перемышляны, Скалатъ, Тернопбль, Трембовля, Збаражъ и Золочовъ им. дня 26. сѣчня 1899. Ч. 939.

Кентржиньскій Войтѣхъ Д-ръ, директоръ библіотеки Оссолиньскихъ во Львовѣ для повѣтовъ II. Цѣшановъ, Яворовъ, Мостиска, Самборъ, Старый Самборъ и для всѣхъ на всходѣ положеныхъ округовъ, отъ р. 1892, знову потвердженый дня 6. листопада 1897. Ч. 28139.

Любомирскій Андрей Д-ръ, князь, кураторъ заведеня Оссолиньскихъ во Львовѣ для повѣтовъ I. Березовъ, Домброва, Добромиль, Горлицѣ, Ярославъ, Ясло, Кольбушова, Кросно, Лѣско, Ланцутъ, Міелецъ, Пилзно, Перемышль, Ропчицѣ, Решовъ, Санокъ, Тарнобжегъ, Тарновъ, Ниско, Переворскъ и Стрижовъ, отъ р. 1889. знову потвердженый дня 15. Червня 1894. Ч. 9679.

Одживольскій Славомиръ, ц. к. Совѣтникъ будов., архитектъ и професоръ въ ц. к. держав. школѣ промысловой въ Краковѣ для повѣтовъ II. Бѣла, Хжановъ, Мысленицѣ, Подгоре, Вадовицѣ, Вѣличка, Живецъ отъ р. 1887 зновъ потвердженый дня 15. Лютого 1897. Ч. 2454.

Петрушевичь Антоній, кустосъ гр. кат. Митропол капитулы во Львовѣ для повѣтовъ II. Бобрка, Богородчаны, Борщовъ, Бучачь, Чортковъ, Долина, Дрогобичь, Городенка, Гусятинъ, Калушь, Коломыя, Коссовъ, Надворна, Печинѣжинъ, Подгайцѣ, Рогатынъ, Рудки, Самборъ, Скалатъ, Снятынъ, Станиславовъ, Старый Самборъ, Стрый, Товмачь, Терембовля, Турка, Залѣщики и Жидачовъ отъ р. 1875, зновъ потвердженый 7. лютого 1895. Ч. 185.

Пѣкосѣньскій Францъ, Д-ръ правъ, ц. к. професоръ універ. въ Краковѣ III. для мѣста и повѣта Краковского и для повѣтовъ: Подгоре, Стрижовъ. Переворскъ и для въ заходной сторонѣ отъ округа консерватор. профессора універ. Уляновского положенихъ округовъ, им. 19. червня 1894. Ч. 10463.

Пшибыславскій Владиславъ - Рицаръ — властитель земскихъ посѣлостей въ Унѣжи. Для повѣтовъ I. Богородчаны, Борщовъ, Бучачь, Чортковъ Городенка, Гусятынъ, Коломыя, Коссовъ, Надворна, Печинѣжинъ, Подгайцѣ, Скалатъ, Снятынъ, Товмачь, Теремболя, Залѣщики, отъ р. 1887 зновъ потвердженый 15. лютого 1897 Ч. 2454.

Стрыеньскій Таддей ц. к. Совѣтникъ будов. въ Краковѣ для повѣтовъ: II. Горлицѣ, Грыбовъ, Ясло, Кросно, Лиманова, Новый Сончь, Новый Торгъ, Стрижовъ им. 21. марта 1895 Ч. 7953.

Шараневичь Исидоръ, Д-ръ філ. ц. к. професоръ Універ. въ Львовѣ I. и III. (для рускихъ Архівовъ) для повѣтовъ: Броды, Бережаны, Цѣшановъ, Городокъ, Каменка струмѣлова, Яворовъ, Львовъ, Мостиска, Перемышляны, Рава руска, Сокаль, Тарнополь, Збаражъ, Золочовъ, Жолковъ, и мѣсто Львовъ отъ р. 1887, зновъ потвердженый 15. Лютого 1897 Ч. 2454.

Шептыцкій Іоанъ, графъ, ц. к. Шамбелянъ, рицаръ ордера желѣз. короны II. клясы, посолъ на соймъ краєвый въ Прилбичахъ — для повѣтовъ II. Березовъ, Переворскъ, Добромиль, Ярославъ, Лѣско, Ланцутъ, Перемышль и Санокъ отъ р. 1887 зновъ потвердженый 15 Лютого 1897 Ч. 2454.

Томкевичь Станиславъ, Д-ръ рицаръ ордера желѣзнои короны III. кл. письменникъ въ Краковѣ II. для мѣста и округа краковского отъ р. 1887 зновъ затвереженый 15. лютого 1897 Ч. 2454.

Уляновскій Болеславъ, Д-ръ правъ и философіи, рицаръ ордера желѣзной короны III. клясы, ц. к. професоръ Універ. въ Краковѣ для повѣтôвъ III. Доброміль, Ярославъ, Лѣско, Перемышль и Сянôкъ — ôтъ р. 1894, зновъ потверджений 26. Сѣчня 1899, Ч. 1313.

Чоловскій Александеръ Д-ръ, Мѣйскій Архиваръ въ Львовѣ II. секція для повѣтôвъ: Цѣшанôвъ, Городокъ, Яворôвъ, Каменка струмилова, Мостиска, Рава руска, Сокаль и Жовкôвъ.

Ôтъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 2. Лютого 1900.

Ч. 674.

Речинецъ къ св. Рукополаганю въ Єреи.

Ч. 18.

Кандидатôвъ стану духовного, покôнчившихъ науки богословскі и желаючихъ приняти св. Рукоположенє, взыває ся, щобы подання свои внесли до дня 14. Марта с. р., самі же лично явили ся въ канцеляріи Еп. Консисторіи дня 20. Марта 1900 передъ полуднемъ о 10. годинѣ до испыту.

Поданя маютъ бути заосмотрені свѣдоцтвами: 1) всѣхъ наукъ шкôльныхъ, 2) норовственности, 3) убожества, 4) здоровля, 5) вѣнчаня (єсли суть женаті), 6) удоволеня повинности войсковôй.

Ôтъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 12. Лютого 1900.

ХРОНИКА.

Въ пропозицію приняті;

Ч. 24. На парохію Рыбникъ дек. Дрогобыцкого: 1. Маціоракъ Василій, 2. Крушиньскій Романъ.

Ч. 32. На парохію Лѣнинка мала дек. Старосамбôрского: 1. Плювакъ Михаилъ, 2. Крушиньскій Романъ.

Ч. 23. На парохію Бѣличь горѣш. дек. Старосамбôрского: 1. Брыкъ Алексей, 2. Гоцкій Волод., 3. Подляшецкій Петро.

Ч. 681. На парохію Хревтъ дек. Затварницкого: 1. Дуцько Іоаннъ, 2. Крыницкій Ант., 3. Згорлякевичь Фр., 4. Ильницкій Мих., 5. Залитачь Романъ.

Именованя:

Ч. 429. О. Мерена Теодоръ, парохъ въ Рѣпнику им. испитователемъ религіи при ц. к. испитуючои комісіи для учителѣвъ шкôлъ народныхъ при учитель.

Семинаріи въ Кроснѣ — а о. Саламонъ Викторъ, парохъ въ Вороблику королев. орд. комисаремъ при повысшихъ испытахъ.

Ч. 555. О. Децко Андрей, парохъ въ Луцѣ, им. орд. школь, комисаремъ на деканатъ Мокряньскій.

Ч. 116 О. Левицкій Левъ, парохъ въ Мостискахъ получивъ отличія крылошаньскій.

Каноничну институцію получили:

Ч. 448. О. Лепкій Данилъ на Старый Самборъ дек. Старосамборского.

Ч. 561. Цепиньскій Евстахій на Змиєвиска дек. Яворовского.

Презенты получили:

Ч. 446. Яремкевичь Юліянъ на Скло дек. Яворовского.

Ч. 466. Липиньскій Іосифъ на Осердовъ дек. Белского.

Ч. 682. Весоловскій Антоній на Терло дек. Старосольского.

Завѣдательства получили:

Ч. 717 2/99. О. Гойдышь Володимиръ въ Угновѣ дек. Угновского.

Ч. 564. О. Крайчикъ Емиліянъ въ Кохановцѣ дек. Яворовского.

Сотрудництва получили:

Ч. 414. О. Тымчишинъ Михаилъ въ Ванѣвцѣ дек. Коросняньского.

Ч. 337. О. Николай Добряньскій Нѣсевичь въ Монастирци дек. Лѣского.

Ч. 432. О. Ярема Теодотъ, Вице-Ректоръ при духовной Семинаріи въ Львовѣ, получивъ увольнене отъ испыта конкурсового.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 13. Лютого 1900.

Константинъ,
Епископъ.
О. Іоаннъ Войтовичь
прв. канцлеръ.

Зъ печатнѣ П. Джулиньского въ Перемышли.